

Rugăciunea

Sfaturi practice pentru viața noastră de rugăciune de zi cu zi

Omul natural nu are nici un interes în a se ruga lui Dumnezeu

Nu este uimitor că Dumnezeu Însuși îi roagă pe copiii oamenilor să vină la El în rugăciune? El face acest lucru pentru că ne iubește! Da, Cuvântul Său îi cheamă pe toți: „Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi” (Iacov 4.8)! Dar pentru că omul este o creatură care s-a îndepărtat de Dumnezeu încă din paradis și pentru că păcatele sale îl despart de Dumnezeu, omul vinovat nu vrea să aibă nimic de-a face cu Dumnezeu și mai ales nu vrea să ceară nimic de la El. Numai atunci când povara vinovăției sale devine prea grea pentru el, sau când mâna lui Dumnezeu apasă greu asupra lui, poate că este dispus să apeleze la El. Dar atâta timp cât interesul pentru eliberarea de păcat lipsește, se poate ca o nevoie de moment să-l împingă pe om să strige către Dumnezeu - și Dumnezeu aude chiar și strigătul sincer al celor nedrepti - dar aceasta nu este încă o venire reală în prezența lui Dumnezeu. Odată ce suferința a trecut, dispare și nevoia de a vorbi cu Dumnezeu. Rugăciunea adevărată începe doar atunci când Cuvântul și Duhul Său au găsit intrare, oricât de slabă ar fi ea.

Omul născut din nou are o nevoie naturală de a se ruga

Dar, când acest lucru a avut loc, rugăciunea a devenit deodată o necesitate. Așa cum nu există viață naturală fără respirație, chiar dacă aceasta este greu de observat, tot așa nu există viață spirituală fără rugăciune adevărată! Când Dumnezeu spune despre un om: „Iată, el se roagă!” - ca, de pildă, în cazul lui Saul în Faptele apostolilor 9.11 - este același lucru în sens spiritual cu a spune despre unul considerat mort: „Iată, el respiră!”. Rugăciunea este respirația sufletului născut din nou. Este nevoia sa naturală de a se adresa lui Dumnezeu. Din nefericire, însă, această nevoie este adesea înăbușită și, astfel, contactul cu Dumnezeu este neglijat. Chiar și în viața naturală există nenumărate persoane care respiră incorect sau, ca și astmaticii, au probleme de respirație. Ca urmare, sănătatea lor suferă mari daune. La fel și viața interioară suferă mari și regretabile daune, atunci când viața de rugăciune este slabă și neglijată. De aceea, Sfânta Scriptură așteaptă de la fiecare credincios, tânăr sau bătrân, să trăiască o viață de credință și rugăciune și ne cheamă mereu la aceasta.

Rugăciunea este posibilă în toate împrejurările și în orice situație de viață. Poate că uneori este dificil. Poate că uneori există obstacole deosebite. Viața nouă este o plantă destul de exotică, originea și casa ei nu se află în această lume rea, dură, ostilă lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a așezat-o aici ca o mărturie a harului Său, cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp.

Exemplul Domnului Isus

Psalmul 109.4: Dar eu sunt mereu în rugăciune.

Deși Domnul Isus era Dumnezeu Atotputernic Însuși și, prin urmare, nu avea nevoie să Se roage deloc, atunci când a fost pe acest pământ ca Om, El a devenit modelul nostru, exemplul nostru (așa cum ne spune 1 Petru 2.21), pentru ca și noi să-L putem urma în acest sens. Cine, ca El, Domnul slavei - care a umblat pe pământ într-o dependență totală de Dumnezeu - a trăit într-o comuniune atât de neîntreruptă cu Dumnezeu, a dus o viață de rugăciune atât de constantă, încât a putut spune: „Dar eu sunt mereu în rugăciune”? Este adevărat că pe pământ nu vom fi la nivelul exemplului Său, la desăvârșirea Sa, dar este bucuria Tatălui nostru când privim la El, învățăm de la El și, ca în toate, și în rugăciune, devenim tot mai mult ca El. La urma urmei, El Însuși este viața noastră și, ca răscumpărați, posedăm natura Sa și Duhul Său, Duhul de filiație. Exemplul Său frumos ne dă curaj și putere, la fel ca și El, să venim la Dumnezeu și Tatăl nostru în orice situație, cu încrederea și dependența unui copil iubit și să ne adresăm Lui în rugăciune. Dumnezeu Tatăl ne iubește așa cum L-a iubit pe El; noi venim la aceeași inimă, ca și El. O, dacă am trăi și am rămâne mai aproape în această conștientizare și savurare a acestei dragoste!

Domnul Isus a fost întotdeauna plin de încredere și de siguranță în Dumnezeu și Tatăl Său și a contat cu tărie pe împlinirea rugăminții. El cunoștea atât dragostea, cât și puterea Tatălui Său, iar inima Lui se odihnea în această dragoste. El Însuși spune: „Eu dar știam că întotdeauna Mă ascuți” (Ioan 11.42). Și aceasta pentru că El putea spune că „face întotdeauna ceea ce Îi este plăcut” (Ioan 8.29). El putea spune: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15.10). Plin de încredere, Fiul lui Dumnezeu S-a îndreptat întotdeauna spre inima iubitoare a Dumnezeului și Tatălui Său în toate adversitățile și durerile pe care I le provocau oamenii. Aici Și-a vărsat inima. De aici a luat îndrumare și putere pentru tot ce a făcut, și El a făcut totul pentru gloria Tatălui și din dragoste pentru Tatăl.

Cât de des citim că El S-a retras într-un loc pustiu sau pe munte, într-un loc singuratic, pentru a Se ruga! Adesea - mai ales în ocazii importante, cum ar fi înainte de alegerea celor doisprezece apostoli - a rămas în rugăciune toată noaptea. Astfel putem înțelege că ucenicii I-au cerut Maestrului lor: „Doamne, învață-ne să ne rugăm!”

Credința este o necesitate obligatorie pentru rugăciune

Marcu 9.23: Toate sunt cu putință celui care crede.

Fără credință nu te poți ruga, așa cum nu te poți încălzi fără foc. O rugăciune fără credință vie este o formă fără putere și fără viață. Dar cât de ușor se pot coborî rugăciunile noastre la acest nivel, fiecare credincios știe probabil aceasta din propria experiență. Pentru a ne ruga cu adevărat, trebuie să lăsăm credința noastră să fie trezită și întărită mereu de Dumnezeu prin Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt. El ne încurajează prin Cuvântul Său să așteptăm lucruri mari de la El, arătându-ne harul Său, bunăvoința și puterea Sa. Și, prin Duhul Său, El trezește inimile noastre la credință adevărată și la îndrăzneală în rugăciune.

În niciun caz nu trebuie să ne uităm la circumstanțele dificile, la aparenta imposibilitate a ceea ce vrem să cerem de la Dumnezeu. Mai degrabă, privirea noastră trebuie să fie fixată asupra lui Dumnezeu și asupra puterii și bunătății Sale nelimitate. Cei care se îndoiesc de puterea și bunătatea lui Dumnezeu „să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1.7). Dumnezeu vrea ca noi să ne ridicăm inimile și mâinile „fără mânie și fără îndoieli” (1 Timotei 2.8) către Cel căruia nimic nu Îi este imposibil. „Toate sunt cu putință celui care crede”, pentru că el pune totul în mâinile Dumnezeului care spune în Ieremia 32.27: „Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva prea greu pentru Mine?”

Împlinirea rugăciunii necesită concordanță cu voia lui Dumnezeu

1 Ioan 5.14: Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.

Cu siguranță că ne dorim ca rugăciunile noastre să fie ascultate. Dar pentru aceasta este nevoie de o condiție prealabilă de bază: ca și cererile noastre să corespundă voinței lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 5.14). Desigur, putem spune Dumnezeului și Tatălui nostru tot ceea ce avem în inimă. Dar dacă avem încredere reală în marea Sa dragoste, ne vom subordona dorințele noastre voinței Sale sfinte. Da, vom dori să fim formați în întreaga noastră atitudine și concepție, în căile și gândurile noastre, conform voinței lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Dacă așa stau lucrurile în cazul nostru, preocupările, dorințele și rugăciunile noastre vor corespunde tot mai mult cu Dumnezeu și cu gândurile Sale sfinte. Și vom avea cu atât mai multă încredere și franchețe în rugăciune, cu cât concordanța noastră interioară cu Dumnezeu, cu voia și intențiile Sale va fi mai intimă.

Dar cum ajungem să cunoaștem voia lui Dumnezeu? Pentru aceasta, trebuie să studiem foarte intens Cuvântul lui Dumnezeu și să Îl lăsăm să lucreze în inima și conștiința noastră. Domnul Isus spune: „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face” (Ioan 15.7). Duhul lui Dumnezeu poate produce numai într-o inimă ascultătoare cereri pe care Dumnezeu le poate împlini. Bineînțeles, există și cereri, pe care sunt încurajat direct de Cuvântul lui Dumnezeu ca să le fac. De exemplu, dacă mă rog ca El, ca Domn al secerișului, să trimită lucrători la seceriș, sau dacă mă rog pentru autorități, sau pentru progresul și binecuvântarea lucrării Domnului pe pământ în special sau în general, Duhul Domnului nu mă va împinge cu siguranță să adaug: „Fă aceasta dacă Îți place, Doamne, Dumnezeule!” La urma urmei, știu din Scriptură că toate aceste cereri sunt în conformitate cu voia Lui. Propriul Său Cuvânt îmi pune insistent pe inimă aceste cereri. Pot să le aduc înaintea lui Dumnezeu cu mare îndrăzneală și să știu dinainte că vor fi ascultate.

Cereri fără cunoașterea intenției lui Dumnezeu

Romani 8.26: Și în același fel și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, pentru că noi nu știm ce să cerem așa cum ar trebui, dar Duhul Însuși mijlocește pentru noi cu suspine de nespus.

Desigur, există și cereri de care nu suntem siguri că împlinirea lor corespunde voinței și planului lui Dumnezeu. Cu siguranță că avem dorințe în această privință, dar le subordonăm voinței și deciziei lui Dumnezeu și de aceea adăugăm: „Dacă este voia Ta”, sau: „Dacă Tu consideri că este bine!”.

În viața noastră întâlnim atât de multe lucruri pe care nu le înțelegem. Și de multe ori „nu știm”, așa cum se spune și în Romani 8.26, „ce să cerem”. S-ar putea să ajungem la un pat de boală. Ar trebui să cerem însănătoșire pentru bolnav sau să cerem har pentru ca el să aibă răbdare în boală și să învețe ceea ce Dumnezeu vrea să-l învețe? În orice caz, Dumnezeu a legat gânduri de pace și binecuvântare de suferință. Deci, chiar dacă „nu știm ce să cerem”, Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi cere pentru bolnav, ceea ce este conform cu Dumnezeu. Noi nu putem exprima în cuvinte conținutul și cererea suspinului, dar Dumnezeu îl înțelege și îl aude. El Se va glorifica în cei care Îl așteaptă cu sinceritate. El este un Dumnezeu bun și singurul Dumnezeu înțelept, sfânt și adevărat. Ne încredem în El chiar și atunci când nu înțelegem acțiunile Sale. În orice caz, știm întotdeauna un lucru: „că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28). El acționează într-un mod care Îl slăvește și este o binecuvântare pentru noi!

De asemenea, trebuie să așteptăm un răspuns

Filipeni 4.7: Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus.

Este foarte important să așteptăm și să contăm pe răspunsul lui Dumnezeu atunci când ne rugăm. De prea multe ori suntem ca un copil care ridică telefonul, formează numărul tatălui, îi spune ce vrea, apoi închide imediat telefonul și se plânge că tatăl nu a răspuns. Când vorbim cu Dumnezeu, când Îi aducem îngrijorările, cererile și problemele noastre, ar trebui să avem în același timp o ureche deschisă și o inimă care așteaptă să audă răspunsul Lui. Dumnezeu nu lasă rugăciunea adevărată fără răspuns, chiar dacă acesta nu constă întotdeauna în împlinirea imediată a cererilor noastre, sau așa cum ni le-am dorit.

Dacă ne-am adus cu adevărat problemele în fața Tatălui nostru cu încredere, ca niște copii, primul răspuns va fi că „pacea Lui ne păzește inimile și gândurile”, care poate au fost tulburate înainte, „în Hristos Isus” (Filipeni 4.7). Dar acesta nu este singurul răspuns. Atunci când suntem aproape de Dumnezeu, El vrea să ne dea și informațiile și clarificările necesare prin Duhul Său despre lucrurile și persoanele pentru care am vorbit cu El. Așadar, nu este suficient să vorbim cu Dumnezeu în rugăciune, ci trebuie să Îl așteptăm și să ascultăm vocea Duhului Său, atunci vom experimenta și noi credința lui Dumnezeu și vom avea parte de răspunsuri minunate.

Pavel a vorbit cu Dumnezeu în rugăciune, ca fiind „Cel care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi” (Efeseni 3.20). Ilie a avut încredere și a experimentat că Dumnezeu a mișcat cerul și pământul după rugăciunea sa, deși era un om „cu aceeași fire ca noi” (Iacov 5.17). Ana a venit cu „sufletul amar” și și-a revărsat inima înaintea lui Dumnezeu „din marea ei durere și întristare”, iar când s-a ridicat de pe genunchi, „fața ei n-a mai fost aceeași” ca înainte, căci Duhul Sfânt i-a dat asigurarea în inima ei că rugăciunea ei fusese ascultată. Mai mult, Dumnezeu i-a dat imediat slujitoarei Sale, prin Eli, mângâierea: „Mergi în pace și Dumnezeul lui Israel să-ți îndeplinească cererea!” Și curând o auzim spunând cu mulțumire: „Domnul mi-a ascultat cererea pe care I-am făcut-o”. Un cântec vesel iese de pe buzele ei (1 Samuel 2). Nu vrem să chemăm și noi pe Dumnezeu întotdeauna cu încredere?!

Prin rugăciune se primesc răspunsuri la întrebări

1 Împărați 10.3: N-a fost nici un lucru ascuns pentru împărat pe care să nu i-l fi explicat.

Unii dintre copiii lui Dumnezeu încă nu par să știe că poți să Îi pui întrebări directe Domnului și să primești răspunsuri de la El. Despre David, care a avut o părtășie intimă cu Domnul, auzim la începutul domniei sale: „David a întrebat pe Domnul: «Să mă sui într-una din cetățile lui Iuda?»”. Și când răspunsul a fost: „Suie-te!”, apoi a mai întrebat: „Unde să mă sui?” Și la fel de precis a răspuns Dumnezeu: „La Hebron”. Deci și noi putem veni la Domnul cu toate întrebările noastre și să așteptăm și să contăm pe răspunsul Său, chiar dacă acesta nu vine ca o voce din cer. La Solomon, împăratul păcii și omul înțelept, care este un model despre Domnul Isus, a venit de departe împărăteasa din Seba și i-a adus în față toate enigmaticele și întrebările întunecate care îi ocupau de mult timp gândurile. Și auzim: „Solomon i-a răspuns la toate întrebările și n-a fost nimic pe care împăratul să nu fi știut să i-l explice.” Crezi tu că Domnul Isus face mai puțin, atunci când venim la El cu tot ceea ce preocupă inima noastră?

Aducem în rugăciune doar propriile interese?

Efeseni 6.18: ... rugându-vă în orice timp ... pentru toți sfinții.

Am vorbit deja despre diferitele rugăminți și cereri pe care le putem aduce înaintea lui Dumnezeu. Da, Dumnezeul nostru ne îngăduie și chiar dorește ca noi să ne vărsăm toată inima înaintea Lui. Dar El dorește, de asemenea, să ne împărtășească toate gândurile și interesele inimii Sale iubitoare. Dar, o, cât de îngust este cercul intereselor și rugăciunilor noastre pentru cei mai mulți dintre noi! La cât de mulți abia dacă se extinde dincolo de propriile familii și de propriile afaceri! Ei sunt egocentrice în rugăciunile lor, fără să-și dea seama. Ei uită că, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, ar trebui să fie interesați și de interesele Tatălui lor. Este posibil ca ei să nu fi înțeles niciodată, în mod practic, că tocmai prin rugăciunile lor ar trebui și pot participa la marea lucrare mântuitoare a lui Dumnezeu în această lume întunecată și decăzută. Ei nu înțeleg nici că Domnul Isus i-a unit deja pe toți cei răscumpărați de El într-*un singur trup* aici, în lume, și că, prin urmare, mădularele acestui trup sunt cu toții responsabili unii pentru alții și trebuie să aibă aceeași dragoste cordială și „să îngrijească deopotrivă unele de altele” (1 Corinteni 12.25).

Această dragoste și grijă o exprimăm mai ales prin rugăciunea permanentă „pentru toți sfinții”, care sunt pe tot pământul (Efeseni 6.18).

Pe lângă aceasta, este important să nu ne înșelăm, ci să ne examinăm motivele atunci când ne rugăm. Putem fi foarte egocentrice în rugăciune, fără să fim noi înșine clari în această privință. Glorificarea lui Dumnezeu și dragostea și grija pentru bunăstarea și mântuirea celorlalți ar trebui să ne ghideze în rugăciune în primul rând, deși putem și ar trebui, cu siguranță, să aducem toate dorințele și dificultățile noastre personale înaintea lui Dumnezeu într-un mod copilăresc. Dar cât de des cerem ajutor și izbăvire din necaz, doar pentru că am vrea ca lucrurile să fie din nou mai bune și mai ușoare, în loc să cerem mai întâi harul și răbdarea necesare pentru a putea să-L slăvim pe Dumnezeu în încercări prin credință și perseverență! Unele soții se roagă pentru convertirea soțului lor în primul rând, pentru ca ea să aibă apoi o viață mai ușoară și mai bună - în loc să se gândească la pericolul teribil în care se află sufletul soțului ei atâta timp cât el nu este mântuit, și în loc să dorească convertirea lui, pentru ca Dumnezeu să fie înălțat și glorificat în puterea și harul Său! Astfel de exemple s-ar putea enumera cu siguranță mult mai multe. Să învățăm de la Domnul și Mântuitorul nostru care, la apropierea teribilului „ceas” al crucii, a pus cererea „Tată, salvează-Mă din ceasul acesta!” înapoia cererii „Tată, glorifică Numele Tău!” (Ioan 12.27).

Un loc deosebit în liniște pentru rugăciune

Matei 6.6: Dar tu, când te rogi, intră în cămăruța ta și, după ce ți-ai închis ușa, roagă-te Tatălui tău care este în ascuns.

În afară de faptul că trebuie să privim în mod constant spre Domnul, chiar și în timpul muncii noastre zilnice, este absolut necesar să ne retragem în tăcere în anumite momente, pentru a ne ruga. Am văzut cum Domnul Isus este exemplul nostru și în acest sens. Deși nu avea unde să Își pună capul (Luca 9.58), a știut întotdeauna să găsească un loc singuratic unde să se roage nestingherit. Deci și noi, dacă suntem cu adevărat serioși, vom fi capabili să ne asigurăm zilnic atât un colț de liniște, cât și un timp de liniște pentru rugăciune. Dragostea pentru Domnul și dorința de a-I spune din nou tot ceea ce ne-a ocupat atât de mult gândurile ne vor face inventivi, chiar dacă circumstanțele și condițiile noastre vor să facă acest lucru aproape imposibil. Oricât de limitate ar fi spațiul și timpul nostru, avem neapărat nevoie de rugăciunea zilnică în taină (vezi și articolul: [„Rugăciunea în liniște”](#)). Nu pot exista scuze în privința aceasta. Nu degeaba spune Domnul: „intră în cămăruța ta, închide ușa!”. Unii, în nevoia lor, și-au găsit deja colțul de rugăciune în podul casei, alții în pivniță sau în locuri și mai puțin vizibile. În orice caz, rugăciunea zilnică făcută Domnului este atât de importantă pentru ei, încât caută cu orice preț un loc ascuns pentru aceasta.

Atitudinea noastră în rugăciune

Efeseni 3.14: Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos.

Dacă ni se permite să privim în viața de rugăciune a „oamenilor sfinți ai lui Dumnezeu” din Sfânta Scriptură, găsim la ei nu numai cea mai mare intimitate cu Dumnezeu, ci și cea mai sfântă

reverență față de Dumnezeu. Acest lucru este foarte ușor de înțeles, deoarece cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu cât mai intimă este comuniunea noastră cu El, cu atât mai mult vom cunoaște mărimea și măreția Sa, sfințenia și caracterul Său sublim, înțelepciunea Sa de nepătruns și omnipotența Sa și vom simți nimicnicia și nevrednicia noastră față de El. Cu câtă smerenie vorbește Avraam cu Dumnezeu în rugăciune, prietenul lui Dumnezeu, despre care Dumnezeu a spus: „Să ascund Eu de Avraam ce vreau să fac?”, cu Dumnezeu în rugăciune! El spune, în timp ce mijlocește pentru cetatea Sodoma, sau pentru credincioșii din ea: „Iată acum, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care sunt pulbere și cenușă!” Și totuși, el cunoștea atât de bine inima milostivă a lui Dumnezeu, încât se încrede în El și Îi cere să nu distrugă Sodoma, chiar dacă în ea s-ar găsi măcar zece drepti. Și Dumnezeu merge chiar mai departe decât a cerut Avraam și îl salvează pe singurul credincios infidel, Lot, din Sodoma, înainte de a distruge cetatea și a o nimici.

Strâns legată de lipsa de respect față de Dumnezeu este lipsa de concentrare a gândurilor, care se arată atât de ușor, spre rușinea noastră, în viața noastră de rugăciune. Uităm măreția și sfințenia Celui de care ne apropiem și suntem prea distrași în rugăciune, așa cum nu am fi niciodată în audiență la un șef înalt sau la un înalt funcționar al guvernului acestei lumi! Deci, spre dezonoarea lui Dumnezeu, se poate întâmpla să fim în genunchi, să spunem cuvinte de rugăciune, dar să nu fim în prezența lui Dumnezeu cu adevărat, să nu vorbim cu adevărat cu El. Suntem surprinși când suntem după aceea la fel de neputincioși ca și înainte? Suntem surprinși când nu se întâmplă nimic ca răspuns la o astfel de „rugăciune”? Oh, gândurile noastre erau ocupate cu tot felul de lucruri, în afară de Dumnezeu și de apropierea Lui sfântă. Noi nu ne-am apropiat de El. Probabil am adus o serie de rugăminți obișnuite, pe care le puteam recita deja pe de rost, dar inima noastră nu era cu adevărat în rugăciune. Ne-am rugat și totuși nu am fost în rugăciune. Și dacă cineva ne-ar întreba o oră mai târziu pentru ce ne-am rugat, poate că nici nu am fi în stare să spunem! De aceea, niciodată nu ar trebui să nu ne concentrăm gândurile pentru o clipă înainte de a îngenunchea pentru a ne ruga.

Prin aceasta ajungem la atitudinea exterioară. Credinciosul, dacă se află în camera sa și nu este bolnav, își va face probabil, de regulă, rugăciunea în genunchi. Deși aceasta este „doar” o poziție exterioară, ea corespunde reverenței și smereniei profunde, cu care ar trebui să ne apropiem de Dumnezeu. Iar Sfânta Scriptură ne arată că acest lucru a fost întotdeauna simțit de credincioși. O știm de la Avraam și de la Eliezer, de la Moise și de la Iosua, de la David și de la Solomon, de la Ezechiel și de la Daniel, de la Ezra și de la Neemia, care s-au așezat în genunchi, cu fața la pământ, pentru a vorbi cu Dumnezeu și pentru a-I asculta glasul. Da, despre Însuși Domnul și Mântuitorul nostru citim că „a îngenuncheat” și „a căzut cu fața la pământ și S-a rugat” (Matei 26.39; Luca 22.41). Apostolul Paul, marele rugător, scrie și el: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”; iar când și-a luat rămas bun de la bătrânii din Milet, „a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți” (Efeseni 3.14; Faptele apostolilor 20.36). De asemenea, știm despre Petru și Ștefan că s-au rugat în genunchi (Faptele apostolilor 7.60; 9.40). Cu siguranță, Dumnezeu nu se uită la aspectul exterior, ci la inimă; dar dacă avem o atitudine corectă în interior, vom face cu plăcere la fel în exterior.

A se ruga în mod audibil

Neemia 9.4: Și au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeu lor.

Ezechiel 13.11: Și am strigat cu glas tare și am zis: ...

Sfânta Scriptură ne arată că, atunci când ne aflăm înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, putem sau trebuie să ne exprimăm problemele, cererile și mulțumirile nu numai în gând, ci, de regulă, și în cuvinte, adică cu o voce audibilă (deși poate înăbușită). Este adevărat că Dumnezeu recunoaște de departe și gândurile inimii noastre și fiecare suspin nespus al sufletului ajunge la urechea și la inima Lui. Dar Dumnezeu vrea să fie lăudat și de buzele noastre și să audă din gura noastră ceea ce dorim de la El. Nu am observat noi înșine de multe ori acest lucru, că putem să ne formulăm mult mai clar și mai specific cererile și rugămintele și să le aducem înaintea lui Dumnezeu dacă le exprimăm în fața Lui în cuvinte audibile? Domnul l-a întrebat pe acel orb din Ioan 9: „Ce vrei să-ți fac?” (Marcu 10.51; Luca 18.41). Deși îi cunoștea deja cererea, a vrut să o audă din gura lui. Avraam, David, Daniel, Pavel și, împreună cu ei, mii de credincioși nu cunoșteau altă cale decât aceea de a vorbi zilnic cu Dumnezeu în rugăciune, de a-și ridica vocea către El și de a-și expune problemele în fața Lui. Citește doar Psalmii! Și totuși, sunt mulți credincioși care, în general, sunt mulțumiți să se roage doar în interior.

Rugăciunea de dimineață

1 Samuel 1.19: Și s-au sculat dis-de-dimineță și s-au închinat înaintea Domnului.

Fiecare zi este un întreg în sine și nespus de mult depinde de modul în care o începem. Privirea spre Dumnezeu dimineața sfințește întreaga zi. Persoana cu teamă de Dumnezeu își va începe întotdeauna ziua cu rugăciune. O vorbă înțeleaptă este: Înainte de a vedea dimineața fața unui om, vezi mai întâi fața Dumnezeului tău! - Nu toți creștinii credincioși au timp să se roage temeinic și în liniște la prima oră a dimineții. Să ne gândim, de exemplu, la o gospodină și mamă care își are micuții în pat și care curând trebuie să îi spele, să îi îmbrace și să le dea micul dejun la prima oră a dimineții și, eventual, să asigure micul dejun pentru soțul ei, înainte de a pleca la serviciu! Ea poate să se așeze în genunchi și să facă rugăciunea de dimineață doar după ce a făcut cele mai necesare lucruri dimineața.

Dar să privești în fața lui Dumnezeu la trezire și să te ridici din pat cu încredere în El și dependență de El este posibil pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, și aceasta va contribui mult ca întreaga zi să se desfășoare sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Cine nu-și poate lua mult timp pentru rugăciune, să încerce cel puțin să-și asigure câteva minute în fiecare dimineață în care să caute în liniște fața lui Dumnezeu și să se încredințeze călăuzirii și ocrotirii Lui. De altfel este nevoie de mult har și energie pentru a ne face timp pentru asta în fiecare zi, mai ales în vremurile noastre aglomerate. Dar este mai bine să întrerupi odihna de noapte atât de necesară, decât să te duci la locul de muncă, la activitatea zilnică sau la școală fără rugăciune și fără Cuvântul lui Dumnezeu! Nu degeaba citim adesea în Scriptură despre oamenii lui Dumnezeu că „s-au sculat devreme” (de exemplu, despre Avraam, Moise, Iosua, Ghedeon, Samuel, Iov și alții). Prima oră

întreagă, jumătate de oră sau sfert de oră din zi ar trebui să fie consacrată Domnului, dacă este posibil. Dacă nu ești foarte sigur că vei avea mai multă liniște și timp pentru asta după aceea, nu ieși din dormitor fără să fi stat în genunchi în fața lui Dumnezeu și fără să fi luat ceva din Cuvântul Său în inima ta. Va fi o binecuvântare pentru tine pentru întreaga zi! Câți credincioși Îi oferă lui Dumnezeu câteva minute de recitare a unor fraze de rugăciune memorate. Nu este asta absolut nedemn? Dar ideea aici este să ne încredințăm protecției marelui Dumnezeu pentru cursul zilei printr-o lume plină de ispite și să ne asigurăm ajutorul Lui.

Rugăciunea de seară

Psalmul 4.8: Mă voi culca și voi dormi în pace pentru că numai Tu, Doamne, mă faci să locuiesc în siguranță.

Dacă prima noastră privire a dimineții este îndreptată spre Domnul și ne începem ziua cu rugăciune, cu siguranță va fi o nevoie firească pentru noi să ne încheiem călătoria zilei cu rugăciune. „Mă voi culca și voi dormi în pace pentru că numai Tu, Doamne, mă faci să locuiesc în siguranță” (Psalmul 4.8). „Când mă trezesc, sunt tot cu Tine” (Psalmul 139.18). Acest lucru poate fi spus doar de cineva ale cărui gânduri erau în prezența lui Dumnezeu chiar și atunci când a adormit. Ce ar putea fi mai firesc pentru un copil al lui Dumnezeu, atunci când se culcă pentru a se odihni după o zi de muncă, decât să se încredințeze pe sine și pe cei dragi lui în puternica protecție a lui Dumnezeu? Înainte de a ne culca, să nu existe nici o umbră, nici o distanță de nici un fel între noi și Dumnezeul nostru! „Dacă-ți vei îndrepta inima și-ți vei întinde mâna spre El, dacă îndeplinești nelegiuirea care este în mâna ta și nu lași nedreptatea să locuiască în corturile tale, atunci da, îți vei ridica fața fără pată; și vei fi neclintit și nu te vei teme, pentru că vei uita necazul; îți vei aduce aminte de el ca de niște ape care s-au scurs. Și viața îți va fi mai senină decât ziua la amiază; deși vei fi învăluit în întuneric, vei fi ca dimineața. Și vei avea încredere, pentru că va fi speranță; și cercetând în jur, te vei odihni în siguranță. Și te vei culca și nimeni nu te va înfricoșa și mulți vor căuta bunăvoința ta.” (Iov 11.13-19) De asemenea, gândul că Domnul și Mântuitorul nostru Se poate întoarce în acea noapte ne va face să adormim în comuniune intimă cu El și să punem pe inima Domnului multe persoane nemântuite până acum.

Exemplul deosebit al lui Daniel

Daniel 6.11: Și, când a aflat Daniel că s-a semnat înscrisul, a intrat în casa lui; și ferestrele îi erau deschise în camera lui de sus, către Ierusalim; și îngenunchea pe genunchii lui de trei ori pe zi și se ruga și aducea mulțumiri înaintea Dumnezeului său, cum făcea mai înainte.

Daniel, care încă din tinerețe s-a dedicat gloriei lui Dumnezeu, iar mai târziu, ca om de stat înalt și foarte ocupat printre monarhii păgâni, a găsit timp, sau mai bine zis, a luat și a asigurat acest timp pentru rugăciune. De trei ori pe zi îngenunchea în fața Dumnezeului său în camera sa pentru „a-și face cunoscute cererile înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune și cerere cu mulțumire” (Filipeni 4.6). Cât de importantă și de indispensabilă era pentru el rugăciunea adusă lui Dumnezeu! Câte considerente externe l-ar fi putut ține departe de acest obicei în poziția sa înaltă într-un mediu păgân! Da, s-a întâmplat că împăratul Darius, la instigarea dușmanilor lui Daniel,

a stabilit o lege irevocabilă, conform căreia nimeni din toată împărăția sa nu trebuie să ceară nimic de la vreun zeu sau de la vreun om, decât numai de la împărat, altfel va fi aruncat în groapa cu lei. A încetat atunci Daniel să se mai roage regulat? Oh, nu; auzim că a continuat să stea calm în fața Dumnezeului său de trei ori pe zi, rugându-se și implorând așa „cum făcea mai înainte”. Noi nu suntem amenințați cu groapa cu lei, nici nu ocupăm posturi ministeriale înalte și, în multe privințe, ne este mai ușor decât lui Daniel. Nu ar trebui să urmăm exemplul bun al lui Daniel?

Mulțumirea nu trebuie să lipsească niciodată din rugăciune

Efeseni 5.20: Mulțumind întotdeauna pentru toate Celui care este Dumnezeu și Tată, în Numele Domnului nostru Isus Hristos.

Recunoștința și mulțumirea ar trebui să găsească tot mai mult loc în inimile noastre și în rugăciunile noastre către Dumnezeu! Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre acest lucru în nenumărate pasaje. Nicio rugăciune nu ar trebui să se îndrepte către Dumnezeu fără mulțumire; căci faptul că Dumnezeu ne-a eliberat din sclavia păcatului și a diavolului ar trebui să fie în mod constant un motiv de închinare și mulțumire. Să urmărim o dată în scrisorile apostolului Pavel, cum era el atât de plin de recunoștință debordantă față de Dumnezeu în toate suferințele sale! Daniel, la care tocmai ne-am gândit, a amestecat întotdeauna rugămintele și implorările sale cu laudele și mulțumirile adresate lui Dumnezeu. Psalmii lui David, care de multe ori s-au înălțat spre Dumnezeu din cauza unei suferințe profunde, sunt plini de laude și mulțumiri. Și de câte ori cuvintele „Te laud, Tată!”, „Îți mulțumesc, Tată!” au ieșit din gura Mântuitorului nostru în cele mai grave momente ale vieții Sale. Astfel, la mormântul iubitului prieten Lazăr și în ceasul în care cetățile L-au respins, acolo unde se petrecuseră cele mai multe din minunile Sale! - Când Duhul lui Dumnezeu ne umple cu pacea lui Dumnezeu, vom fi întotdeauna recunoscători și vom mulțumi lui Dumnezeu.

Rugăciunea este o luptă

Efeseni 6.12: ... pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești.

Mulți dintre noi poate că nu ne-am gândit aproape deloc și cu atât mai puțin am experimentat faptul că rugăciunea este o luptă. Lupta presupune întotdeauna un dușman și rezistența acestuia. Acum, dacă ne rugăm cu adevărat, adică dacă ne apropiem de Dumnezeu în adevăr și Îi cerem ceva prin credință, satan, marele adversar al lui Dumnezeu și al credincioșilor, va încerca să ne stea în cale. El se află încă în „locurile cerești”, și tocmai când vrem să ne ridicăm în duh și să venim înaintea lui Dumnezeu, diavolul se opune. Dacă este vorba de convertirea și mântuirea celor pierduți, satan nu vrea să-i lase să plece. Dacă este pentru înaintarea și fortificarea copiilor iubiți ai lui Dumnezeu, satan vrea să le facă rău prin asemănarea cu lumea, învățatură falsă, încurcătură în păcat sau altfel. Prin urmare, trebuie să fim atenți să nu ne lăsăm împinși înapoi de vrăjmaș în rugăciune, ci mai degrabă să ne împotrivim lui prin rugăciuni stăruitoare adresate lui Dumnezeu cu credință. În acest fel rugăciunea noastră devine o adevărată luptă și un adevărat

zbucium, așa cum știa mai ales apostolul Pavel, de exemplu, când le cere credincioșilor din Roma: „Dar vă îndemn, fraților, prin Domnul nostru Isus Hristos și prin dragostea Duhului, să luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre pentru mine către Dumnezeu” (Romani 15.30), sau când vorbește despre „marea luptă” pe care a avut-o pentru credincioșii din Colose și pentru cei din Laodiceea (Coloseni 2.1). - Inimile și gândurile noastre nu se concentrează atât de mult asupra dușmanului sau asupra dificultății de a primi un răspuns, ci mai degrabă asupra lui Dumnezeu. El este mai puternic decât dușmanul. Iar satan trebuie să cedeze în fața rugăciunii credinței.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/das-gebet-a310.html>